

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE BENEDIKTA XVI.
K XLIV. SVĚTOVÉMU DNI MODLITEB ZA POVOLÁNÍ
13. DUBNA 2008 – 4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
TÉMA: „Povolání ve službě církve – misijní poslání“

Drazí bratři a sestry!

Pro Světový den modliteb za povolání, který se bude slavit 13. dubna 2008, jsem vybral téma: Povolání ve službě církve – misie. Apoštolům zmrtvýchvstalý Ježíš svěřil poslání: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého,“ a ujišťoval: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ Církev je misijní jako celek a také v každém svém členu. V síle svátostí křtu a biřmování je každý křesťan povolán vydávat svědectví a hlásat evangelium, avšak misijní rozměr je zvláštním a intimním způsobem vázán ke kněžskému povolání. Ve smlouvě s Izraelem Bůh svěřil vybraným osobám, které povolal a poslal k lidu ve svém jménu, poslání být proroky a kněžími. Tak to učinil například s Mojžíšem: „Nuže pojď,“ řekl mu Hospodin, „pošlu tě k faraónovi a vyvedeš můj lid, Izraelity, z Egypta... Až vyvedeš lid z Egypta, budete sloužit Bohu na této hoře.“ Podobně tomu bylo i u proroků.

Přísliby učiněné otcům se plně uskutečnily v Ježíši Kristu. Druhý vatikánský koncil o tom tvrdí ve Věřoučné konstituci *Lumen gentium*: „Aby tedy Kristus splnil Otcovu vůli, uvedl v život nebeské království na zemi, zjevil nám jeho tajemství a svou poslušností uskutečnil vykoupení.“ Ježíš si vybral učedníky jako úzké spolupracovníky na mesiášské službě již během svého veřejného života, když kázal v Galileji. Na příklad když při události rozmnožení chlebů říká apoštolům: „Vy jim dejte jíst,“ pobízí je tím k tomu, aby na sebe vzali zodpovědnost za potřeby zástupu, jemuž chce nabídnout pokrm k nasycení, ale také zjevit pokrm, „který zůstává k životu věčnému“. Byl pohnut a soucítil s lidmi, protože jak procházel městy a vesnicemi, potkával vysílené a skleslé zástupy „jako ovce bez pastýře“. Z tohoto pohledu lásky vyvěrá jeho výzva učedníkům: „Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň,“ a s přesnými instrukcemi vyslal Dvanáct nejprve „ke ztraceným ovcím Izraelova domu“.

Jestliže se pozastavíme a rozjímáme nad touto statí Matoušova evangelia, která je obvykle nazývána „misijní řečí“, zpozorujeme zde všechny aspekty, které charakterizují misijní činnost křesťanského společenství, které chce zůstat věrné příkladu a učení Ježíšovu. Odpovídat na Pánovo povolání znamená podstoupit s rozvážností a prostotou každé nebezpečí a dokonce i pronásledování, poněvadž „není žák nad učitele ani služebník nad svého pána“. Tím, že se učedníci sjednotí s Mistrem, už nejsou sami při hlásání království nebeského, ale je to sám Ježíš, který v nich působí: „Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mne poslal.“ Kromě toho jako praví svědkové „vyzbrojení mocí z výsosti“ kážou „pokání a odpuštění hříchů“ všem lidem.

Dvanáct přijímá název „apoštolové“, protože jsou vysláni Pánem a určeni k tomu, aby procházeli po cestách světa a hlásali evangelium jako svědkové Kristovy smrti a zmrtvýchvstání. Svatý Pavel píše křesťanům v Korintu: „My – to je apoštolové – kážeme Krista ukřižovaného.“ Kniha Skutky apoštolů přisuzuje velmi důležitou roli v procesu evangelizace také dalším učedníkům, jejichž misijní povolání vyvěrá z přicházejících okolností, mnohdy bolestných, jako bylo vyhnání následovníků Kristových z vlastní země. Duch Svatý učiní, aby tato zkouška byla přetvořena v příležitost milosti a využita k tomu, aby jméno Pánovo bylo hlášáno dalším lidem, a tak aby se rozšířil okruh křesťanského společenství. Jak píše Lukáš v knize Skutků, jedná se o muže a ženy, „kteří nasadili svůj život pro našeho Pána Ježíše Krista“.

První ze všech, povolaný samotným Pánem, aby se stal pravým apoštolem, je bez pochyby Pavel z Tarsu. Na příběhu Pavla, největšího misionáře všech dob, vysvítá z mnoha hledisek, jak úzký je vztah mezi povoláním a posláním. Když byl svými protivníky obviněn, že není oprávněným apoštolem, odvolává se opakovaně na vlastní povolání, kterého se mu dostalo přímo od Pána.

Na začátku, ale i později je to vždy láska Kristova, která apoštoly „pohání“. Jako věrní služebníci církve šli v průběhu staletí, poslušni působení Ducha Svatého, nespočetní misionáři ve stopách prvních učedníků. Druhý vatikánský koncil to zaznamenává v dekretu *Ad gentes*: „Ačkoli na každého Kristova učedníka připadá příslušný díl závazku šířit víru, Kristus Pán vždy povolává z řad učedníků ty, které sám chce, aby byli s ním a aby je posílal kázat národům.“ Kristova láska byla předávána bratřím příkladem i slovy, skutečně celým životem. „Zvláštní misijní povolání na celý život,“ napsal můj ctěný předchůdce Jan Pavel II. v encyklice *Redemptoris missio*, „si zachovává stále svoji plnou platnost: ztělesňuje příklad misijního úsilí církve, která vždy potřebuje radikální a bezvýhradné sebeobětování, nové a odvážné podněty.“

Mezi osobami, které se plně věnují službě evangelia, jsou zvláštním způsobem kněžší povolání hlásat Boží slovo, udílet svátosti, především eucharistii a svátost smíření. Jsou posláni ke službě nejmenším, nemocným, trpícím, chudým a ke všem, kteří procházejí těžkými chvílemi v oblastech země, v níž se nacházejí, a také k lidem, kteří dodnes neměli možnost pravého setkání s Ježíšem Kristem. Jako misionáři přinášejí první hlásání jeho vykupitelské lásky. Statisticky dosvědčují, že díky pastorační činnosti kněží, kteří jsou plně oddáni spáse bratří, počet pokřtěných každý rok stoupá. V této souvislosti zvláštní uznání patří „kněžím ‚fidei donum‘, kteří ve službách misijního poslání církve kompetentně a s velkodušnou oddaností budují společenství církve tím, že mu hlásají Boží slovo a lámou chléb života, aniž by šetřili své síly. Je nutno děkovat Bohu za mnohé kněze, kteří snášeli utrpení až k oběti svého života, aby sloužili Kristu. (...) Jsou to strhující příklady, které mohou mnoho mladých zapálit k tomu, aby i oni následovali Krista, vydali svůj život za druhé a tak našli pravý život“. Skrze své kněze je tedy Ježíš přítomen mezi dnešními lidmi i v nejvzdálenějších koutech země.

Odjakživa jsou též v církvi mnozí muži a ženy, kteří si pohnuti působením Ducha Svatého volí radikální způsob života podle evangelia tím, že skládají sliby čistoty, chudoby a poslušnosti. Tento zástup řeholníků a řeholnic, kteří patří do mnohých institutů kontemplativních i činných, „má velmi veliký podíl na evangelizaci světa“. Řeholníci kontemplativního života se ve společné neustávající modlitbě vytrvale přimlouvají za lidstvo; řeholníci činného způsobu života svým nejrůznějším charitativním působením vydávají všem živé svědectví o Boží lásce a milosrdenství. Těmto apoštolům dnešní doby služebník Boží Pavel VI. v apoštolské exhortaci *Evangelii nuntiandi* vzkázal: „Díky tomu, že se zcela zasvětili Kristu, mohou řeholníci dobrovolně a svobodně všeho zanechat a jít hlásat evangelium až na kraj světa. Jsou vynalézaví, jejich apoštolát je často velmi originální a jejich genialita vzbuzuje obdiv. Jsou i velkodušní. Nalézáme je často v misiích jako předsunuté hlídky, riskují přitom své zdraví a někdy i život. Ano, církve je jim opravdu velmi zavázána.“

Kromě toho, aby církve mohla stále rozvíjet misijní poslání jí svěřené Kristem a aby nechyběli evangelizátoři, které svět tolik potřebuje, je nezbytné, aby v křesťanských společenstvích nepolevovala stálá výchova víry mládeže i dospělých. Je nezbytné udržovat u věřících živý smysl misijní zodpovědnosti a solidarity s lidmi celého světa. Dar víry volá všechny křesťany ke spolupráci na evangelizaci. Toto povědomí je živeno kázáním a katechezí, liturgií a trvalou formací k modlitbě. Zvyšuje se projevy vzájemného přijetí, lásky, duchovního doprovázení, rozjímání a rozlišování, stejně jako pastoračními projekty, jejichž podstatná část je zaměřena na povolání.

Pouze v duchovně řádně obdělané půdě mohou vykvést povolání ke služebnému kněžství a k zasvěcenému životu. Skutečně, křesťanská společenství, která žijí intenzivně misijním rozměrem tajemství církve, nikdy nebudou přinášet sama sebe. Misie jako svědectví Boží lásky se stane obzvláště účinnou, když je sdílena společenstvím, „aby svět uvěřil“. Dary povolání církve vyprošuje od Ducha Svatého každý den. Jako na svých počátcích, shromážděna kolem Panny Marie, Královny apoštolů, se od ní církevní společenství učí vyprošovat na Pánu rozkvět nových apoštolů, kteří by dokázali mít takovou víru a lásku, které jsou nezbytné pro misijní poslání.

Svěřuji tuto úvahu všem křesťanským společenstvím, aby si ji osvojila a získala z ní především podnět k modlitbě. Povzbuzuji v úsilí všechny, kteří pracují s vírou a velkorysostí ve službě pro povolání. Posílám formátorům, katechetům a všem, zvláště mládeži, která je na cestě hledání svého povolání, ze srdce své apoštolské požehnání.

Ve Vatikánu, 3. prosince 2007

Benedikt XVI.